

Janne Teller – Semmi

„– Azért járunk iskolába, hogy utána dolgozhassunk, és azért dolgozunk, hogy utána szabadságra mehessünk. De akkor miért nem kezdjük rögtön a szabadsággal? – kiabálta, s egy szilvماغot köpött felénk.”

Janne Teller - Semmi

Az 1964-ben született dán író élete talán megérne egy külön könyvet, hiszen az ENSZ és az Európai Unió gazdasági és politikai tanácsadójaként dolgozott. Eleinte novellákat írt, majd 2000-ben megjelent a Semmi című könyvet, amelyet először betiltottak, majd később ismét elérhetővé vált, sőt díjakat nyert és kötelező olvasmánná tették Dániában.

A történet egy kis városban játszódik, ahol az egyik diák, Pierre Anthon egyszer feláll az órán és közli: **„Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom. Ezért semmit sem érdemes csinálni. Erre most jöttem rá.”** Majd távozik az órától és legközelebb egy fán ülve találkozunk vele, ahol a fenti mondatokat hajtogatva dobálja az arra járókat magokkal, fadarabokkal.

Az egész történetet az egyik diák szemszögéből követhetjük nyomon, akinek az osztálytársa Pierre Anthon volt. Eleinte, amikor elmennek a fa alatt, akkor szégyenkezve, olykor dühösen reagálnak a fán ülő fiúra, de egy idő után úgy döntenek, hogy bebizonyítják neki, hogy az életnek igenis van értelme és számtalan olyan dolog van, amelyek fontosak.

Többféle módon próbálják bizonyítani ezt a tételt, de végül mindegyikbe belebuknak, ám egy nap kitalálják a Fontos Dolgok Halmát, ahova azokat a dolgokat gyűjtik, amelyek számukra valamilyen értékkel bírnak. Tervük szerint az osztályban egymás után haladva kérnek egymástól egy dolgot, amit aztán a halomra helyeznek. Valaki kér tőlünk, valamit, ami számunkra fontos, de utána, ránk kerül a sor, hogy mi kérjünk a következő embertől. De sajnos az emberi természetből fakadóan nem egyszerű az adakozás, főleg, ha olyanról van szó, ami kötődik hozzánk és szeretjük. Ez a körmenet tökéletes mutatja be, hogy mennyire bosszúállóak tudunk lenni, mennyire tudjuk azokat az embereket bántani, akik számunkra semmit nem ártottak, csak... szimplán ők jöttek éppen velünk szembe.

A könyvben egyre durvább és durvább dolgok következnek, ahogy halad a sor és az olvasó néha elszornyed, hogy mi mindenre képes az emberi természet. Ám egy idő után nem maga a Fontos Dolgok Halma lesz a főszempont, hanem az, hogy ki mennyire szeretett tárgyat tud kérni a másiktól.

Vajon sikerül-e bebizonyítaniuk Pierre Anthonnak, hogy nincs igaza? Hogy az életnek valójában van értelme és vannak olyan tárgyak, személyek, akik fontossággal bírnak az életünkben, vagy teljesen igaza van a fán ülő fiúnak, és az életünknek abszolút nincs semmi értelme.

Csak ajánlani tudom a könyvet, mivel nagyon jól térképezi fel az emberi jóság és gonoszság bugyrait. Ön mit tenne fel a Hasznos Dolgok Halmára?

Fejes Péter
könyvtáros